Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

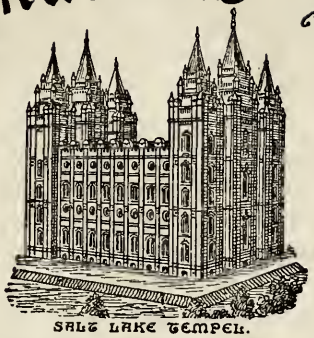

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1ste September 1902. 51de Aargang.

Tale af Ældste Andrew Jenson,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndag den 11. Maj 1902.

(Fortsat fra Side 248.)

David Whitmer, det andet Vidne, naaede en meget høj Alder. Han boede i i Richmond, Ray County, Missouri, i mange Aar, indtil Døden indtraf den 25. Januar 1888. Saa længe han levede, bar han et trofast Vidnesbyrd om Mormons Bog; han nægtede aldrig, at dens Indhold var sandt. Fra 1838 til sin Dødsstund stod han udenfor Kirken, 50 lange Aar. Mange af vore Brødre besøgte ham, og de vide vel, hvor veltalende han blev, naar Samtalen kom til at dreje sig om Mormons Bog. Mange af de Forenede Staters ledende Aviser og Tidsskrifter sendte deres Repræsentanter til ham for at rette visse Spørgsmaal til ham angaaende hans tidligere Forbindelse med Joseph Smith og Mormons Bog. Nogle af disse søgte at aflokke ham Udtalelser, som de kunde benytte i deres Angreb paa „Mormonismen"; men aldrig vaklede han; altid gav han det samme bekræftende Svar og beskrev med stor Nøjagtighed, hvorledes Englen viste ham og hans Medvidner Pladerne. Han beskrev Skoven, hvor det fandt Sted, Træstubben, de sade paa, Englens Ord til dem og alle Enkelthederne, der vare forbundne med denne sælsomme Begivenhed. Kort før sin Død kaldte han sin Familie sammen og sagde, at han havde et Vidnesbyrd at aflægge, før han hensov. Han spurgte derpaa sin Huslæge, Dr. Buchanan, om denne kunde attestere, at den Døende var sig selv bevidst og i Besiddelse

alle sine Sanser, hvortil Lægen svarede: „Jeg veed, at De er ved Deres fulde Fornuft og har Deres Sansers Brug, thi jeg har lige haft en Samtale med Dem." Saa bevidnede David Whitmer for sidste Gang i sit Liv, at hvad han atter og atter havde sagt om Mormons Bog var sandt, og erklærede med urokkelig Fasthed, at det, som han paa første Side i samme Bog havde sat sit Navn under, var Sandhed. Saaledes endte David Whitmers Liv.

Det tredie Vidne, Martin Harris, døde i Utah. Da Kirken flyttede fra Staterne ud mod Vesten, forblev han i Kirtland, Ohio, hvor han ofte modtog Besøg af Kirkens Medlemmer. Ældste David B. Dille fra Ogden besøgte ham i 1853, og under sin Samtale med ham sagde Martin Harris, at han følte „Mormonismens" gamle Aand komme over sig, og han besjæledes af et Begjær efter at rejse til Utah og atter forene sig med Guds Folk; men det var først i Aaret 1870, at han af sin egen fri Villie og i Følge med Ældste Edward Stevenson forlod sit tidligere Opholdssted og rejste til Utah, hvor han bosatte sig i Clarkston, Cache Co., og der forblev han til sin Død, som indtraf den 10. Juli 1875. Fra Forhøjningen i dette Tabernakel bevidnede han for flere Tusinde Mennesker, at Mormons Bog var sand.

Jeg vil nu oplæse de otte Vidners Vidners Vidnesbyrd og i Forbigaaende sige et Par Ord om hver af disse Vidner.

De otte Vidners Vidnesbyrd.

Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at Joseph Smith junior, Oversætteren af dette Værk, har vist os de omtalte Plader, hvilke have Udseende af Guld; og saa mange af Bladene, som ovennævnte Smith har oversat, have vi berørt med vore Hænder; og vi saa' ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket altsammen har Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbejde. Og dette bevidne vi med alvorlige og besindige Ord, at ovennævnte Smith har vist os de ovennævnte Plader, thi vi have set og løftet dem og vide med Vished, at samme Smith har dem. Og vi overgive vore Navne til Verden for at bevidne for Verden, hvad vi have set, og vi lyve ikke, Gud er vort Vidne.

Christian Whitmer, Jacob Whitmer, Peter Whitmer jun.,
John Whitmer, Hiram Page, Joseph Smith sen.,
Hyrum Smith, Samuel H. Smith.

I Aaret 1888 udførte jeg en kort Mission i Østen for at opsamle historiske Fakta vedrørende vor Kirke. Mange Ældster havde fortalt mig, at ingen af disse Vidner nogensinde havde benægtet deres Vidnesbyrds Sandhed; men dette tilfredsstillede mig ikke ganske; jeg anså det for bedre, dersom vi havde mere direkte personlige Vidnesbyrd, der kunde

berettes i Historien og overleveres til fremtidige Slægter. De otte Vidner vare den Gang alle døde, men man fortalte mig, at mange af deres Efterkommere og andre Slægtninge fandtes i Missouri. Jeg fandt det saaledes heller ikke vanskeligt at finde dem; thi de omtalte Vidner havde næsten alle bosat sig i den samme Egn af Missouri og forbleve der til deres Dødsdag. Umiddelbart efter min Ankomst til Richmond, hvor jeg strax begyndte at søge Oplysning om de afdøde Vidner, fik jeg at høre, at Christian Whitmer, der var et af dem, døde som et trofast Medlem af Kirken som en ganske ung Mand. Efter at have delt Skjæbne med de Hellige i Jackson County, Missouri, bosatte han sig nemlig i Clay County og gjennemgik i Mellemtiden megen Forfølgelse paa Grund af sin Tro. Han var en svagelig Mand i legemlig Henseende og uvant til Tortur og Strabadser; derfor bukkede han snart under for sine Lidelser og døde den 27. November 1835. Han ligger begravet et Par (engelske) Mile fra Liberty i Clay County, Missouri. Han bevarede sit Vidnesbyrd uforandret til den sidste Stund og gik ind i Evigheden som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Hans Broder, Jacob Whitmer, var iblandt dem, som i 1838 forlode Kirken. Han boede i Egnen omkring Richmond og var en anset Mand der. Hans Sønner og Slægtninge bekræftede alle som een, at han til sin Død, der indtraf den 26. April 1856, bar Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, og at det altid var ham en Glæde at tale med Fremmede om dette Emne.

Peter Whitmer den yngre, den tredie i Rækken af dem, der have underskrevet Vidnesbyrdet, jeg nys læste, var en Søn af Peter Whitmer den ældre, i hvis Hus Kirken blev oprettet i 1830. Peter Whitmer den yngre var iblandt de første Missionærer, som sendtes ud iblandt Indianerne. Han troede fuldt og fast Mormons Bog, og saa snart den var trykt, længtes han meget efter at vise Indianerne den og fortælle dem, at det var deres Forfædres Historie. Saa rejste han sammen med nogle andre Missionærer den 1,300 Mile lange Strækning ud til Delaware-Indianerne, som paa hin Tid levede paa den anden Side af de Forenede Staters Grænse i den Del af Landet, som nu udgjør Staten Kansas. Han forblev ogsaa trofast til sin Død, som indtraf den 22. September 1836 i Clay County, Missouri.

John Whitmer var Kirkens første Historiker og indtog denne Stilling i omtrent syv Aar; men da det store Frafald fandt Sted i Missouri i 1838, forlod han ogsaa Kirken. Alligevel forblev han tro mod sit Vidnesbyrd om Mormons Bog; dette blev mig fortalt af hans egen Søn, som jeg traf paa mit omtalte Besøg i Missouri i 1888.

Hiram Page forlod Kirken i 1838, men tog aldrig sit Vidnesbyrd om Mormons Bog tilbage. Han døde i Nærheden af Richmond den 12. August 1852. Jeg talte med Sønnen, Philander Page, og saa'

den gamle Familiebibel, i hvilken Hiram havde gjort mange Notitser angaaende den whitmerske Familie. Dette Vidne forblev ogsaa standhaftig i sin Tro paa Mormons Bogs Guddommelighed og var altid rede til at give sine Børn og Naboer al den Oplysning, de ønskede, angaaende Joseph Smith og den fremragende Stilling, han selv indehavde ved dennes Side i Kirkens tidligste Dage.

Joseph Smith den ældre, Profetens Fader og Kirkens første Patriark, gjennemgik meget for sin Tros Skyld, og uden Tvivl skyldtes det Forfølgelserne i Missouri, at han allerede den 14. September 1840 afgik ved Døden i Nauvoo, Illinois. Han døde i Troen og bevarede Vidnesbyrdet om Mormons Bog uforandret til sin sidste Stund.

Hyrum Smith, Profetens Broder, faldt som en Martyr for Sandheden. Han myrdedes sammen med sin Broder i Carthage Fængsel den 27. Juni 1844. Jeg kan tilføje, at han var Fader til Kirkens nuværende Præsident og dennes Broder, John Smith, som er Kirkens Patriark og er tilstede her paa Forhøjningen i Dag.

Samuel H. Smith, Joseph og Hyrum Smiths yngre Broder, blev kort efter sine Brødres Død selv angreben af en Pøbelhob, som havde til Hensigt at dræbe ham. Hans Frelse tilskrives det Faktum, at den Hest, han red paa ved hin Lejlighed, var en Hurtigløber, der kunde tilbagelægge flere Mil i Timen end Forfølgernes. Men under Flugten blev han saa ophedet og overanstrengt, at han strax efter blev angreben af en frygtelig Feber, der havde Døden til Følge den 30. Juli 1844. Jeg behøver næppe at tilføje, at Broder Samuel H. Smith forblev et trofast Vidne til sin Dødsdag. Hans Søn er en vel kjendt Personlighed i denne Stad.

Jeg haaber, at de, som ere tilstede her i Dag, og som ikke tilhøre vort Samfund, ville tilgive mig, at jeg har givet en saa vidtløftig Beskrivelse over dette Emne, men jeg har gjort det i en god Hensigt. Jeg ønskede at fremhæve, at endskjønt flere af de omtalte Vidner forlode Kirken, saa forandrede de dog aldrig deres Vidnesbyrd om Mormons Bog. Dersom Bogen var falsk og Beretningen om dens Fremkomst Opspind, saa maatte disse Mænd have vidst det, og i saa Tilfælde vilde de efter al Sandsynlighed have stemplet Joseph Smith som en Bedrager og „Mormonismen" som et Bedrageri, saa snart de bleve udelukkede af Kirken. At de ikke gjorde dette, men tværtimod forbleve urokkelige med Hensyn til deres oprindelige Vidnesbyrd, er Noget, der fortjener den grundigste Eftertanke.

Det glæder mig meget, at der er bleven betroet mig en Mission, der vedrører en Bog, som jeg anser for at være af meget stor Betydning for hele Menneskeslægten; dens ypperlige Indhold er nemlig beregnet paa at gjøre Menneskene vise til Salighed, og jeg vilde ønske, at Indbyggerne i mit Fødeland, saa vel som i alle andre Lande, vilde læse

den uden Fordom og under Bøn til Gud; thi da vilde de sikkert komme til Kundskab om dens guddommelige Oprindelse. Mit oprigtige Ønske er, at Herren vil velsigne sit Folk og hjælpe alle oprigtige, sandhedssøgende Mennesker til at komme til Sandhedens Erkjendelse. At dette Ønske maa blive opfyldt, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Ny Aabenbaring.

Af Præsident Joseph F. Smith.

En vis religiøs Præst i Salt Lake City har forkyndt som et Lærepunkt, at der er ingen god Grund til at tro, at Gud nogensinde mere vil aabenbare sig for Menneskene: For det Første, fordi saadan Aabenbaring ikke er nødvendig; for det Andet, fordi det ikke stemmer overens med Kristendommens almindelige Tænkemaade; for det Tredie, fordi der ikke er tilstrækkeligt Bevis for, at Aabenbaring er bleven givet til Verden siden Apostlenes Dage, og for det Fjerde, fordi saadanne nye Aabenbaringer ere unyttige — unyttige i vore Domstoles Affærer og i Kirkens Raad, selv for Saadanne, som tro paa dem.

Visse Præster, som have drøftet denne Sag, have søgt at bevise, at ny Aabenbaring er falsk, endskønt de ikke kunne blive enige om Begrundelsen heraf; dog ere de komne til det Resultat, at de saakaldte nye Aabenbaringer, som tjene til Bekræftelse for, at Joseph Smith var en Profet, ikke ere paalidelige. Med andre Ord: „Vi have ingen Grund til at tro," siger ovennævnte Præst i sin Prædiken, „at Gud nogensinde har tilkjendegivet sin Villie til noget Menneske, saaledes som han gjorde til Moses, Esaias og Johannes."

Vi forstaa saaledes af Ovenstaaende, at Gud ikke mere vil kundgjøre sin Villie til Menneskene; hvad han tidligere har sagt er nok; hans aabenbarede Villie til Moses, Esaias og Johannes er tilstrækkelig for dem, som følge Kristus i vore Dage. De Sidste-Dages Hellige gjøre Indvendinger herimod og sige, at en saadan Paastand er ulogisk, urimelig og falsk, samt bære Vidnesbyrd til Verden om, at Gud lever, og at han lige saa meget i vore Dage som i noget Afsnit af Verdenshistorien aabenbarer sin Villie til dem, som tro paa ham og følge hans Befalinger. Den hellige Skrift er ikke sluttet. Gud har aldrig sagt, at han for bestandigt vil ophøre med at tale til Menneskene. Hvis det tillades os at tro, at Gud har talet til Jorden i fordums Dage, kunne vi ogsaa være forvisseде om, at han vil tale til os i disse Dage, da han jo er uforanderlig. Hans Befalinger til Abraham vare ikke tilstrækkelige for Moses; ej heller vilde hans Aabenbaringer til Moses have været tilstrækkelige for Esaias. Hvorfor ikke? Fordi disse Mænd i

deres forskjellige Virkekredse behøvede særskilte Love og Befalinger, og dette vil ogsaa, logisk set, være Tilfældet, naar der tales om Profeter og Folk i vore Dage. En fremadskridende Verden kan ikke komme i Besiddelse af al Sandhed, førend dens Indbyggere blive bekjendte med al den Kundskab, som den ene Retfærdige besidder. Hvorledes skulle Menneskene blive bekjendte med Faderens Kundskab? Kun derved, at han aabenbarer den for dem. Dersom det nu tillades os at tro, at Herren i fordums Dage aabenbarede sig til sit Folk, hvis Gjerninger vi læse om i den hellige Skrift, saa synes jeg ikke, at det er fornuftigt at betragte det som unødvendigt, at han ogsaa i disse Dage skulde aabenbare sig til andre af sine Børn, som ønske at lade sig vejlede ved den Helligaands Inspiration. Alle nye Sandheder, som lede til Udførelsen af gode Gjerninger i et Menneskes Liv, ere i og for sig selv Aabenbaringer fra Gud; og hvis ikke mere Sandhed blev aabenbaret, kunde Menneskene ikke gaa fremad i denne Verden. De vilde, hvis de bleve overladte til sig selv, gaa tilbage, eftersom de vilde være udelukkede fra det Lys og Liv, som udspringer fra al Kundskabs store Kilde, ja, fra Alles Fader.

Hvad er Aabenbaring, dersom den ikke er Sandhed, der kommer fra ham, som er al Sandheds Ophav. At sige, at ny Aabenbaring ikke er nødvendig, er det samme som at sige, at vi behøve ingen nye Sandheder — visselig en taabelig Paastand! Vi kunde lige saa godt sige, at de Aabenbaringer, som Abraham modtog i sin Tid, vare tilstrækkelige for Profeterne; at Aabenbaringerne, der bleve givne til Enok, vare tilstrækkelige for Noa, hvis Mission var at bygge Arken og prædike Omvendelse; at det, Gud havde sagt til Moses, var tilstrækkeligt for alle Tider, eller at det, som Abraham annammede, vilde være nok for hans Børn i kommende Tidsaldere. Men det forholder sig ikke saaledes. Uagtet der blev givet Abraham store Forjættelser, tilbageholdtes ikke Guds Ord fra hans Søn Isak eller hans Sønnesøn Jakob. Hvorfor ikke? Fordi disse ikke kunde have udført deres Mission ved Hjælp af det Guds Ord alene, som var blevet kundgjort til deres Fader og Andre. Og hvorledes kunde de Troendes Fader have udført sit Arbejde efter de Undervisninger, som Noa havde modtaget? Kunde de Aabenbaringer, som vare givne de forrige Patriarker og Profeter, have tjent Bileam eller Paulus til nogen synderlig Nytte? Vel vare de til Nytte formedelst de historiske Sandheder og Lærdomme, som de indeholdt, men de vare ikke tilstrækkelige til deres personlige Vejledning. Paa samme Maade behøve vi, som leve i Nutiden, vedvarende Aabenbaring til vor personlige Vejledning, saa at vi kunne udføre vor Mission antagelig for vor Fader og bedre forstaa, hvorledes vi kunne erhverve os Salighed, og ligeledes for at vi kunne kjende Guds Villie angaaende hans Kirke, hans Folk og hans Bestemmelser med Hensyn til Menneskeslægten. Dette er nogle faa af de

mange Beviser, som kunne nævnes for Nødvendigheden af ny Aabenbaring.

Den omtalte Præst i Salt Lake City erklærer ogsaa, at ny Aabenbaring ikke „stemmer overens med Kristendommens almindelige Tankemaade". Hvis dette forholder sig saaledes, maa Skylden ligge deri, at den kristne Verden er afvegen fra Gud og er bleven splidagtig med sig selv, saa at de saakaldte Kristne ikke længere kunne betragtes som Guds Folk eller Kirke. Maaske ere de Frafaldne og have fornægtet og forkastet Gud. Hvis den saakaldte Kristendom var den sande Guds Kirke og ikke en Mængde stridende Sekter, vilde intet fornuftigt Menneske betragte det som urimeligt, at Kirkens højere Embedsmænd modtoge Aabenbaring fra Gud til Vejledning for Kirken; heller ikke vilde det være urimeligt at tro, at ethvert enkelt Medlem af Kirken kunde faa Aabenbaring til sin personlige Nytte og Gavn og til Vejledning for sit Livs Vandel og ligeledes for at erholde Kundskab og Forstand til at bedømme, om Guds Ord, der gives ved Kirkens Ledere, er sandt. Det Ene vilde slet ikke stride imod det Andet. Der vilde være fuldstændig Enighed, inspireret ved Aabenbaring fra Kirkens store Overhoved — al Sandheds Kilde, som siger: „Dersom I ikke ere eet, ere I ikke mine." Under saadanne Forhold behøvedes der ingen lønnede Præster; eet Medlem af Kirken vilde være ligesaa nyttigt som et andet til at lære, bære Vidnesbyrd og give Undervisning; thi Alle vilde være inspirerede ved den samme Aand, og den Ene vilde staa den Anden bi. Aabenbaring til Kirken og personlig Aabenbaring ere ikke uforenelige med sand Kristendom; men de ere tværtimod meget nødvendige for at forene de sande Kristne til een sand Kirke med Kristus som Overhoved.

Som Svar paa den Paastand, at „der ikke er tilstrækkeligt Bevis for, at Aabenbaring er bleven givet til Verden siden Apostlenes Dage", er det blot nødvendigt at sige, at der findes ligesaa gode Beviser for, at Joseph Smith havde Besøg af himmelske Væsener, som der findes for, at Abraham, Moses eller Enok saa' Gud. Mænd have med al Troværdighed erklæret, at de med deres egne Øjne have set en Guds Engel. Desuden indeholder de Aabenbaringer, som gaves Profeten Joseph angaaende Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Institutioner — mærkværdige og forunderlige Værk — i sig selv Beviser nok til at bekræfte Sandheden af, hvad han forkyndte, nemlig, at han havde Besøg af himmelske Væsener, iblandt hvilke vare Faderen og Sønnen.

Med Hensyn til Brugen af ny Aabenbaring, som i Korthed er bleven drøftet i det Foregaaende, vil jeg sige, at Aabenbaring er ikke unødvendig, fordi den ikke antages eller anerkjendes under Bevisførelse for offentlige Domstole. „Giver Kejseren det, som Kejserens er, og Gud det, som Guds er." Aabenbaring, som gives til en enkelt Persons Kundskab og Vejledning, bør ikke gives til det Offentlige eller bruges i civile eller

religiøse Kredse; men medens den maaske vilde være uskikket til offentlig Brug, er det ikke afgjort, at saadan Aabenbaring er unødvendig for den Person, til hvem den er bestemt. Det kan i Forbigaaende siges, at en vis Aabenbaring, som Præsterne her i Staden for en kort Tid siden vare saa bekymrede over, senere viste sig at være sand og at stemme overens med Rettens og Juryens Bevisførelse og Kjendelse.

Vort Vidnesbyrd er, at Gud lever, og at han formedelst sin Aands Kraft taler til Saadanne, som søge ham og tro paa ham, at han kundgjør sin Villie til dem angaaende det, som vedrører Kristi sande Kirke, og ligeledes i Tilfælde, hvor hans Børn søge efter guddommelig Inspiration til Vejledning i deres personlige Anliggender.

Den 1ste September 1902.

Præsident Skanchys Besøg i Norge.

For at efterkomme de fra Kirkens Første Præsidentskab nylig modtagne Instruktioner rejste Præsident Anthon L. Skanchy til Norge i forrige Maaned og begyndte, strax efter sin Ankomst til Kristiania den 9. August, at træffe de nødvendige Forberedelser til Nedrivningen af det gamle, faldefærdige Missionshus (Stedet Nr. 27 i Østerhausgade, der blev bygget i Aaret 1870—71) og Opførelsen af en ny og større Bygning. Den gamle Bygning blev solgt ved offentlig Auktion den 14. August og indbragte omtrent Kr. 1300. Præsident Skanchy engagerede strax Hr. Olaf Bøje, en af Kristianias bedste Arkitekter, som tillige er Medlem af Statens Bygningskomite, til at udarbejde en Plan til den nye Bygning, der vil komme til at bestaa af tre Etager (foruden Kjælder), hvoraf de to nederste skulle benyttes til Beboelseslejligheder og den øverste Etage udelukkende til Forsamlingssal. Foruden Hovedbygningen vil der blive opført en 3-Etages Sidebygning til Kontorbrug. Denne vil indeholde sex Værelser, nemlig to i hver Etage. To Hovedtrapper ville føre op til Forsamlingssalen. Bygningsarbejdet vil begynde strax, men paa Grund af Efteraarets Nærmelse vil det næppe blive muligt at faa Bygningen under Tag førend Vinterens Komme. Forsommeren 1903 vil derimod uden Tvivl være Vidne til den ny Bygnings Fuldførelse og Indvielse. De Hellige i Norge juble ved Tanken om at faa en ny og tidssvarende Forsamlingssal og Missionshus i Landets Hovedstad, og da Spørgsmaalet opstod om at yde frivillige Pengebidrag til Byggefondets Forøgelse, lagde de en Offervillighed for

Dagen, som tydelig viste, at de havde Hjerte og Aand for Sagen. Præsident Skanchy kom tilbage til Kjøbenhavn den 26. August, særdeles godt tilfreds med Besøget i sit Fødeland. Under sit Ophold i Norge overværede han gode og velbesøgte Forsamlinger i Kristiania, Skien, Uleføs og Trondhjem, og han meddeler, at Missionsarbejdet gaar godt fremad i gamle Norge, og at Udsigterne for Evangeliets Fremme ere særdeles lovende paa flere forskjellige Steder, navnlig i Kristiania, hvor Forsamlingerne, der afholdes i et stort og rummeligt Lokale, ere meget godt besøgte.

Ankomst. Den 16. August ankom følgende Ældster fra Zion: Oluff Petersen fra Brigham City, Utah; Adam L. Petersen fra Huntsville, Weber Co., Utah; Joachim C. Andersen fra Moroni, Utah; Otto J. Poulson fra Provo, Utah, og Andrew Iversen fra Salem, Utah. Den 25. August ankom ligeledes William Martinson fra Grant, Idaho, og Gustave Leonard Ohlson fra Sandy, Salt Lake Co., Utah.

Beskikkelse. Ovennævnte Ældster beskikkes til at virke som følger: I Aalborg Konference: Oluff Pettersen; i Aarhus Konference: Adam L. Petersen; i Kjøbenhavns Konference: Joachim C. Andersen; i Göteborgs Konference: Otto J. Poulson; i Kristiania Konference: Andrew Iversen; i Malmø Konference: William Martinson; i Stockholms Konference: Gustave Leonard Ohlson.

Afløsning. Efter en vel udført Mission i Skandinavien løses Ældste Oluf J. Petersen fra at virke i Kristiania Konference og Hyrum A. Christenson fra at arbejde i Göteborgs Konference med Tilladelte til at vende tilbage til deres Hjem i Zion. Ligeledes løses Ældste Clarence S. Nelson, paa Grund af Sygdom, fra at virke i Aalborg Konference.

Skandinavisk Konference,

afholdt i Brigham City, Utah, Søndagen den 27. Juli 1902.

(Efter „Bikuben".)

Længe før den bestemte Tid, Kl. 7.30 Form., var der saa mange Mennesker forsamlede nede ved Oregon Short Line Banens Station i Salt Lake City, at flere Vogne maatte tilsættes det regulære Tog, og over 500 Personer rejste med samme til Brigham City. Det specielle Tog, der afgik Kl. 7.30, bestod af 18 Passagervogne, der alle vare fyldte til Trængsel. Det samme var Tilfældet med Toget, som kom nordfra. Ved Ankomsten til Brigham City mødtes de Konferencebesøgende af Hundreder af Kareter, der befordrede saa mange, de kunde rumme,

til Tabernaklet. Brigham Citys Musikkorps, under Moses Christensens Ledelse, var nede ved Stationen og hilste de Hellige Velkommen med passende Musik.

Aldrig har Brigham City været besøgt af saa mange Mennesker paa een Gang, og denne Udflugt, dersom man kan benævne den saaledes, var ifølge Jernbanepersonalets Paastand den største, som nogensinde er udgaaet fra Salt Lake City.

De Hellige i Brigham City fortjene visselig stor Ros for den Maade, hvorpaa de modtoge de Besøgende, og de stadfæstede paa en smuk Maade deres Ry for at være blandt de mest gjæstfri Folk i Verden. Tænk en Gang, der var flere Besøgende, end der er Indbyggere i Byen. Ingen Bys Befolkning kunde have gjort det bedre, og alle Rettænkende kunde ikke finde passende Ord til at udtrykke deres Tilfredshed.

Gaden mellem Tabernaklet og Central-Skolehus var afspærret; Æresporte vare byggede og en Koncert-Estrade samt Siddepladser for Tusinder opførte i Parken. Opvartningen var den allerbedste, man kan tænke sig. Desuden bespistes Mange i private Hjem. Saaledes havde Brødrene Hans C. Christiansen, Peter Siggaard, Dr. Chas. L. Olsen og mange Andre, hvis Navne ere os ubekjendte, fra 25 til 50 Personer hver til Middag; og alle de besøgende Hellige følte til at velsigne deres Brødre og Søstre i Brigham City for deres ædle Gjæstfrihed.

De Besøgendes Antal beløb sig til over 4,000.

Et Informations-Bureau var bleven organiseret, hvor de Besøgende kunde erholde al nødvendig Oplysning. Ligeledes var der opført „Booths", hvor der var Plads til 3,000 Madkurve og Haandkufferter, og disse numereredes og varetoges af ti dertil beskikkede Mænd, saa at de Besøgende ikke selv behøvede at føre disse Sager omkring med sig.

Paa Grund af Togenes sildige Ankomst begyndte Formiddagsmødet i Tabernaklet ikke førend Kl. 10.50.

Tilstede paa Forhøjningen vare: Joseph F. Smith og Anthon H. Lund af Kirkens Første Præsidentskab; præsiderende Patriark John Smith, Stavspræsident Chas. Kelly; Ældsterne Chr. N. Lund, Niels C. Flygare, Ole N. Stohl, Hans C. Christiansen, J. M. Sjødahl, Martin Christopherſen, Jens S. Jensen, F. S. Fernström og P. W. Madsen, Patriarkerne Ola N. Liljenquist og C. C. A. Christensen, samt Ældste Peter A. Forsgren og hans Søster Christina Erika Forsgren Davis, der vare tilstede som Æresgjæster.

Ældste Ola N. Stohl præsiderede.

De forenede Sangkor fra Logan, Brigham City, Ogden og Salt Lake City sang under Dirigent Norman Lees Ledelse: „Nu vi os forsamle her". Sangen akkompagneredes af Orkester- og Orgelmusik.

Bøn opsendtes af Ældste F. S. Fernström fra Salt Lake City.

Sangen „Morgenrødens første Straaler bryde" blev afsungen.

Stavspræsident Chas. Kelly bød de Forsamlede Velkommen og sagde, at Skandinaverne vare et godt Folk, der havde gjort meget for Evangeliets Udbredelse og Stadfæstelse. „I ere komne sammen i Dag," sagde Taleren, „i Anledning af den første Daab, der for 52 Aar siden blev udført i Skandinavien, ved hvilken Lejlighed Broder Peter A. Forsgren blev indlemmet i Kirken. Han er iblandt os i Dag, og han har altid været en god og trofast Mand. Maa Herren velsigne eder i eders Sammenkomst."

Præsident Nils C. Flygare fra Ogden sagde, at det var ham en stor Glæde at kunne møde saa mange af sine skandinaviske Brødre og Søstre, og at deres Antal var saa stort, at Jernbanerne næppe kunde skaffe Vogne nok til at befordre dem til Bestemmelsesstedet. Det var nu over 50 Aar, siden Evangeliet først blev prædiket i Skandinavien, men Resultaterne havde været store. Mange vare komne til Zion og havde været trofaste i Udførelsen af deres Pligter. De vare ligesaa ærede og ansete som Folk, der vare komne fra andre Lande, og nøde Amerikanernes udelte Agtelse. Taleren fortsatte: „Jeg er kommen hertil for at møde min gamle Ven Peter A. Forsgren, som blev døbt i Gefle i Sverige den 26. Juli 1850 af Ældste John E. Forsgren, og hans Søster Christina Erika Forsgren Davis, som blev døbt den 4. August 1850 i samme By og af samme Ældste. Jeg føler mig altid lykkelig, naar jeg møder en Mand, som jeg har kjendt fra min Ungdom af, og som jeg har arbejdet sammen med i Evangeliets Tjeneste. Jeg annammede Evangeliet for 44 Aar siden og har levet glad og lykkelig siden den Tid. Lad denne Dag blive en Mærkedag i de skandinaviske Helliges Historie i Utah."

John Smith, Kirkens præsiderende Patriark, sagde nogle opmuntrende Ord paa Dansk, skjønt Sproget faldt ham lidt besværligt, eftersom det er saa mange Aar siden, han var paa Mission i Danmark.

Patriark C. C. A. Christensen fra Ephraim sagde, at dersom Erastus Snow, John E. Forsgren, Geo. P. Dykes og Peter O. Hansen, som bragte Evangeliet til Skandinavien, kunde se denne store Forsamling, vilde de uden Tvivl blive forbausede. „Den Første, som prædikede Evangeliet for mig," sagde Taleren, „var John E. Forsgren, og otte Dage derefter blev jeg et Medlem af Kirken. Det glæder mig at møde og tale med mine Ungdomsvenner og dem, jeg virkede sammen med paa mine Missioner. Stavspræsident Knud Peterson sender fra sit Sygeleje en kjærlig Hilsen til de Hellige."

Ældste Hagbart Andersen fra Ogden sang: „I Babylons Taage jeg tankefuld gik".

Ældste J. M. Sjødahl fra Salt Lake City sagde, at han ved at se denne store Forsamling følte sig paavirket til at udbryde med Salmisten:

Vär hälsad, sköna morgonstund,
som af profeters helga mun
är oss bebådad vorden!

De gamle Profeter have sagt, at Herren i de sidste Dage vilde udføre et stort og forunderligt Arbejde, og denne Profeti er gaaet i Opfyldelse. Dette Værk saa' ikke meget stort ud, da det først blev paabegyndt; men nu kunde vi se, hvorledes det var voxet. Herrens Hellige ere forenede i Troen og eet i deres Bestræbelser, enten de ere fra Skandinavien eller noget andet Land. Han opfordrede de Forsamlede til at understøtte de Blade og den Literatur, som udgives af Kirken.

Ældste Martin Christophersen fra Salt Lake City sagde, at det var ham en stor Glæde at kunne lytte til Herrens Tjeneres Røst, og han takkede Gud, fordi han var et Medlem af Kirken. Den, som først saaede Evangeliets Sæd i hans Hjerte, var Samuel L. Sprague. Han tilskyndede de Hellige til at gaa fremad paa den snævre Sti, som fører tilbage til Gud, den evige Fader.

Præsident Anthon H. Lund sagde, at det glædede ham at se saa mange Mænd og Kvinder, der havde annammet Evangeliet for Evangeliets Skyld; han talte om Evangeliets Indførelse i Skandinavien og bemærkede, at Herren havde udført et mægtigt Værk ved Hjælp af ringe Redskaber. Hvad der end var bleven gjort mod Herrens Folk, saa havde Guds Haand været udstrakt over de Hellige til deres Beskyttelse, og saaledes vilde det vedblive at være. Han takkede Folket i Brigham City, fordi de havde gjort det saa behageligt for de Besøgende.

Præsident Lund henvendte sig derpaa med nogle vel valgte Ord til Broder Peter A. Forsgren, hvem han overrakte en guldbeslaaet Spadseretok som en Gave fra Skandinaverne i Utah. Paa Spadseretokken fandtes indgraveret Broder Forsgrens Navn samt Dagen, Aarstallet og Stedet, hvor han blev døbt.

Præsident Lund forærede dernæst paa Skandinavernes Vegne Søster Christina Erika Forsgren Davis et Gulduhr til Erindring om, at hun var den første Kvinde, som blev døbt i Skandinavien. Hun blev nemlig døbt den 4. August 1850 i Gefle i Sverige af sin Broder John E. Forsgren.

Præsident Lund foreslog derefter, at Broder Peter A. Forsgren blev ordineret til Patriark, hvilket Forslag blev enstemmigt vedtaget, og Broder Forsgren blev strax ordineret til dette høje og hellige Embede af Præsident Joseph F. Smith.

Patriark Forsgren talte derefter til Forsamlingen og sagde, at hans Hjerte var fuldt af Glæde og Taknemmelighed mod Herren; han gav dernæst en Beretning om, hvorledes han annammede Evangeliet.

Koret sang: „O, min Fader, du, som troner". Slutningsbønnen opsendtes af Ældste Ingvald C. Thoresen fra Hyrum.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang: „Fra Himlens høje Hvælv".

Ældste L. Dahlquist bad. Koret sang: „O, min Fader, du, som kjender".

Præsident Joseph F. Smith holdt derpaa en kort Tale som følger:

Det glæder mig meget at møde mine skandinaviske Brødre og Søstre ved denne mindeværdige Lejlighed; thi i Dag fejres jo en Mindefest om den første Daab, som af denne Kirkes Ældster blev udført i Skandinavien. Det har sin Betydning at være den Første til at lade sig døbe i saa stor Nation; men det har endnu større Betydning, at Vedkommende er vedblevet at være trofast indtil den nuværende Tid, og jeg tvivler ikke om, at han vil blive det til sin Død.

Det er saare glædeligt at blive født af Vand og Aand og ved denne Fødsel opnaa at blive et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; desuagtet er det forholdsvis en let Sag at tro og blive døbt; Prøverne, som komme bagefter, ere meget haardere at underkaste sig. Og efterhvi vi skulle prøves paa alle Omraader, kan det ikke andet end glæde os at se dem, som i deres Ungdom annammede Evangeliet, staa trofaste til deres Livsaften. Denne Tanke giver mig større Tilfredshed end noget andet.

Jeg er ikke staaet op for at sige ret meget; det vilde ikke være passende; thi I ere forsamlede for at lytte til Taler i eders eget Modersmaal. Jeg ønsker kun ved denne Lejlighed, at jeg kunde udtrykke mine Tanker i et af eders Sprog. Alligevel har jeg dette at sige: Vi ere ikke længere Paulus' eller Apollos' eller Kephas'! Hav altid dette i Tanke! Vi have afsondret os fra den øvrige Verden, vi have budt vore Fødelande Farvel, og vi ere nu Borgere af Guds Rige. Vi ere ikke længere svenske, norske eller danske Borgere; ej heller ere vi Borgere af England, Skotland eller Wales eller Sydhavsøerne. — I det Hele taget spiller Spørgsmaalet om Nationalitet hos os ingen Rolle; vi have derimod skjænket Guds Rige vor Troskab, og af dette Rige ere vi nu Borgere. Vi ere derfor eet! Jesus sagde, at hver Stad eller Hus, som er splidagtig med sig selv, kan ikke bestaa. Vi ere derfor ikke et splidagtigt, men et enigt Folk. Vi have alle en fælles Oprindelse i Aandeverdenen, endskjønt vi naturligvis tillige have vore jordiske Forældre, og af disse bragtes vi ind i Verden i de forskjellige Lande, hvor Evangeliet traf os.

Men senere, efter at vi kom til Skjelsaar og Alder, gjennemgik vi en anden Fødsel, der er lige saa betydningsfuld som den første. Endskjønt vi allerede vare fødte af vore jordiske Forældre, var det alligevel nødvendigt, at vi skulde fødes paany af Vand og Aand, og formedelst denne ny Fødsel blive vi Medlemmer af een Familie — Brødre og

Søstre i den ny og evige Pagt. Naar vi derfor tale om os selv som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, saa tale vi ikke om Englændere, Skandinaver eller Amerikanere. Gud give, at I, mine Brødre og Søstre, og alle Kirkens øvrige Medlemmer altid ville erindre, at vi ere eet Folk, et Pagtens Folk og Guds Folk, og at vi ved Adoption og Fødslen af Vand og Aand ere blevne vor himmelske Faders Børn. Vi tilhøre ikke længer Nationerne i Verden; vi ere Borgere af Guds Nation. Det kræves af os, at vi skulle se Øje til Øje, at vi skulle fatte og dømme paa en og samme Maade og være eet i Troen paa Evangeliet, eet i Haabet om et evigt Liv, eet i det Broderskab, der aabnede sig for os, da vi gjennemgik den mirakuløse Fødsel, som kaldes Guds Aands Daab, og som skjænkede os Vidnesbyrdet om Jesus, der satte os i Stand til at kjende Sandheden.

I Skandinavien findes der meget af Israels Blod, og man har der truffet dem, som af Naturen vare fødte Sidste-Dages Hellige; til Trods for, at der igjennem en Mørkheds Tidsalder var foregaaet en Afvigelse fra Sandheden, saa fandtes der dog Mange, som vare Guds Arvinger, og i hvis Aarer Abrahams Blod flød. Herren har fundet et stort Antal af gode Mennesker i de nordiske Lande. Hans Aand har hvisket til eder og tilskyndet eder at komme over til dette Land, saa at I ogsaa her kunde udrække en hjælpsom Haand til Opbyggelsen af Guds Zion i de sidste Dage.

I have ogsaa nydt den Ære at være med til at indsamle Israel. I have haft en Haand i dette store Omdannelsesarbejde, som har forvandlet og gjort dette Bjergland til et behageligt Opholdssted for Mennesker.

Jeg har haft den Fornøjelse at besøge Danmark, og jeg har set lidt af Sverige; men jeg har aldrig haft Lejlighed til at rejse ret meget i de nordiske Lande. Mit Besøg, kort som det var, har jeg imidlertid aldrig glemt; thi da jeg var der, fik jeg det Indtryk, at der fandtes mange gode Mennesker og en talrig Skare af Herrens Børn, som med Tiden vilde annamme Evangeliet og emigrere til Zion. Gud har velsignet eder storligen i dette Land, og endnu større Velsignelser vente eder, dersom I forblive trofaste i Pagten og holde Herrens Bud. Lad mig minde eder om, at det er Herren den Almægtige, som styrer dette Værk. Han er dets egentlige Drivfjeder.

Det gjør mindre til Sagen, hvem Herren vil udvælge til at indtage den Stilling, som jeg for Tiden har den Ære at beklæde; thi det er ikke mit Værk, men Herrens. Det er intet Menneskeværk. Hverken Profeten Joseph, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow eller nogen af de tolv Apostle tilkommer Æren for det, som er blevet udrettet. I have ikke troet paa mig, ej heller have I fulgt mig. I fulgte ikke Brigham Young, ej heller fulgte I Profeten

Joseph. I den Religion, som I annammede, var der Intet menneskeligt; det var Alt guddommeligt, og I annammede det, som kom fra Gud. I have fattet Tro paa Evangeliet, og I kom hertil for Evangeliets Skyld. I ere Medlemmer af Guds Rige, og I tilbede Intet, som er menneskeligt. I stille ikke noget Menneske op som et Exempel, men Jesus Kristus er et Exempel for alle Mennesker. Hans Karakter vil staa som det ypperste af Alt og være et Forbillede for ædle Menneskers Stræben. Hans Lære vil ophøje og forædle alle Mennesker. Han var uden Synd og 'besad den guddommelige Kraft at kunne frelse. Vi tro paa ham. Vi følge ham, og under Paavirkning af den Helligaand ere vi her, ikke for at gjøre vor egen eller nogen anden Dødeligs Vilje, men vor himmelske Faders Villie.

Gud velsigne eder! Gid I i Fremtiden maa have mange lignende Fester som denne, hvor I komme sammen, trykke hverandres Hænder, forny gamle Bekjendtskaber og opfriske gamle Minder og ligeledes give eders Børn Lejlighed til at stifte hverandres Bekjendtskab. Jeg haaber, at I Alle maa staa trofaste i det Broderskab og den Vennekreds, som tilhører Guds Rige, og som udsletter alle Nationalfølelser, Alt, som er af en skinsyg Natur, og Alt, hvad der strider imod Fred og indbyrdes Kjærlighed. Dette er min Bøn i Jesu Navn. Amen!

Miss Judith Anderson sang: »There is sunshine in my soul today«, paa en meget smuk og følelsesfuld Maade.

Patriark Ola N. Liljenquist var taknemmelig mod Gud for den Helligaands Vejledning. Han var nu næsten 77 Aar gammel, men desuagtet var Livet for ham som en behagelig Drøm, og naar han skulde forlade denne Tilværelse, ønskede han at gaa, ligesom naar en Missionær gaar til sin Arbejdsmark. Han havde aldrig kjendt bedre Mænd end de, som præsiderede over Jesu Kristi Kirke. Apostel Franklin D. Richards udtalte en Gang en Profeti over ham i Kjøbenhavn, hvilken var gaaet bogstavelig i Opfyldelse. „Velsignede ere I," sagde Taleren, „hvis I ville bevare den Ydmyghed, som I besjæledes af, da I først annammede Evangeliet. Menneskene maa adlyde Gud eller blive forkastede. Maa Herren velsigne Kirkens Præsidentskab og alle trofaste Hellige."

Brødrene Thomas E. Jacobsen, Hyrum Olsen, John F. Petersen og Ole Guldbrandsen sang: „Om Guds Stad man taler herligt".

Biskop Ole H. Berg sagde: „Herrens bemyndigede Tjenere ere Vægterne paa Zions Mure, og vi burde lytte til deres Røst. Lad ikke Modstanderen paa sin listige Maade lede os bort fra Sandheden. I Provo, hvor jeg bor, bestræbe vi os for at være enige paa den Maade, som Præsident Joseph F. Smith har omtalt — vi ere nemlig ikke Svenske, Danske eller Norske, men Guds Hellige. Dette er Guds Værk, og Herren taler til os gjennem sine Tjenere; lad os give Agt paa deres Raad og Formaninger."

Præsident Anthon H. Lund sagde, at der var mange Brødre tilstede, som de Forsamlede gjerne ønskede at høre, men Tiden tillod det ikke. Han dvælede ved det store Arbejde, der var blevet udført i Skandinavien, og sagde, at vi burde være eet, ligesom Jesus og Faderen ere eet. Vore Forfædre, Danske, Norske og Svenske, havde mange Stridigheder og Kampe. Brødrefolkene gik til Strid imod hverandre kun for at tilfredsstille herskesyge Regenters Lüner. Men Guds Folk skulle være eet. Taleren nedbad Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Præsident Ola N. Stohl gjorde nogle Slutningsbemærkninger.

Koret sang en Salme.

Bøn opsendtes af Ældste Andreas Peterson fra Logan.

Der var omtrent 2,000 Personer, som ikke kunde komme ind i Tabernaklet, og disse holdt Forsamling i Parken udenfor Central-Skolehus. Ældste Hans C. Christiansen præsiderede; Sangen udførtes af Logan Sangkor. Bøn opsendtes af Ældste P. N. Nielsen. Talerne vare: Ældste C. A. Carlquist fra Salt Lake City, Præsident Chr. N. Lund fra Mount Pleasant, Ældsterne Hans A. Petersen fra Logan, Ingvald C. Thoresen fra Hyrum, Henry H. Rolapp fra Ogden, Peter J. Sandberg fra Weston og Carl E. Peterson fra Ogden. Ældste Guldbrand Thorgesen sluttede med Bøn.

Om Aftenen afholdtes en religiøs Koncert i Parken.

Det sidste Tog afgik fra Brigham City Kl. 11 Aften og ankom til Salt Lake City Kl. 2 om Natten.

Saaledes sluttedes den største skandinaviske Sammenkomst, som nogensinde har fundet Sted i Utah.

Missionskontorets Adresse bliver herefter:

Korsgade Nr. 11, Kjøbenhavn.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Tale af Ældste Andrew Jenson	257	Ankomst	265
Ny Aabenbaring	261	Bestikkelse	265
Red. Bem.:		Afløsning	265
Præsident Skanchys Besøg i Norge	264	Konferencen i Brigham City	265

Kjøbenhavn, 1902.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy,** Korsgade 11 over Gaarden.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).